

ת"פ 32789/11/15 - מדינת ישראל נגד און חן

בית משפט השלום קריית גת
ת"פ 32789-11-15 מדינת ישראל נ' חן

בפני: כבוד השופט אור אדם, סגן הנשיאה
המאשימה מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד עמית חומרי לשכת תביעות לכיש
נגד
הנאשם און חן ע"י ב"כ עו"ד אופירה סמבל

הכרעת דין

רקע כללי

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של אי נקיטת צעדי זהירות בחיה, בניגוד לסעיף 338 (א)(6) לחוק העונשין, תשל"ז-1977.
2. בכתב האישום נטען, כי הנאשם החזיק כלב לברדור שחור. ביום 11.7.15, התהלכה המתלוננת בכביש הסמוך לבית הספר בבאר טוביה. כלבו של הנאשם, שהיה משוחרר ללא רצועה או זמם, תקף את המתלוננת בכך שנשך אותה במותן ימין וגרם לסימני שפשוף וסימני נשיכה. היא נזקקה לטיפול אנטיביוטי וחיסון. נטען כי במעשים האמורים, לא נקט הנאשם אמצעי זהירות מפני סכנה מסתברת הכרוכה בחיה שבאחזקתו.
3. אין למעשה מחלוקת כי המתלוננת הותקפה ע"י כלב ונגרמה לה חבלה. לב המחלוקת בשאלה בדבר זיהוי הכלב. המתלוננת טענה כי עקבה אחרי הכלב התוקף עד שנכנס לחצרו של הנאשם, ונער קשר אותו, ומכאן זיהוי הכלב התוקף. הנאשם טען, כי מסתובבים ברחבי המושב כלבים רבים, כי חצרו פתוחה ואפשר שכלב אחר נכנס לחצר, או שהמתלוננת רק ביקשה "למצוא" בעלים של כלב כלשהוא, לשם הגשת תביעה אזרחית לפיצוי בגין תקיפה של כלב אחר.
4. לאחר שמיעת מכלול הראיות, נמצא כי למרות הפגמים בעדותה של המתלוננת, עיקר עדותה בדבר המעקב אחר הכלב התוקף הוא מבוסס דיו, כך שהוכח שהכלב התוקף הוא אכן הכלב שנכנס לחצרו של הנאשם ונקשר שם, הכלב שהנאשם זיהה אותו ככלבו שלו.

עדות המתלוננת

5. המתלוננת העידה, כי מדובר היה בשבת סביב 09:00-10:00 בבוקר, כאשר היא ביצעה הליכה במושב באר טוביה. תוך כדי ההליכה, קפץ עליה כלב שחור ונשך אותה בגב בצד ימין. ברגע שהכלב עזב אותה, היא עקבה אחריו וראתה שהוא נכנס לבית ממול. המתלוננת התקשרה לבן שלה שיבוא לקחת אותה,

וניגשה למקום. היא ראתה אדם עובד על טרקטור וצעקה לעברו. הגיע נער כבן 14, קשר את הכלב ואמר לה שהוא יודע שהכלב השתגע כי הוא כבר נשך ילד. הנער התנצל. היא ביקשה את מספר הטלפון של האב, בעל הכלב, וילדה קטנה שהיתה במקום מסרה לה את מספר הטלפון. לדבריה, האיש שהיה על הטרקטור העיר: "אף אחד לא אמר לך להסתובב בכביש הזה".

6. כיוון שהמחלוקת היתה בעיקרה לגבי זהות הכלב שתקף את המתלוננת, היא פרטה כי מהרגע שהכלב עזב את הגב שלה, היא עקבה אחריו עד שנכנס לבית ממול, שם היו כאמור שני ילדים ואדם מבוגר שנהג על טרקטור.

7. המתלוננת הציגה תמונות של סימני הנשיכה על גופה וכן צילום של הכלב ושל הכניסה לבית, שהוא ביתו של הנאשם (התמונות ת/3, ת/4, ת/5).

8. ההגנה טענה, כי אין לקבל את עדותה של המתלוננת, והפנתה למספר סתירות בעדותה:

א. המתלוננת שינתה את גרסתה באשר לגילו של הנער שהתנצל בפניה וקשר את הכלב. בתחילת העימות טענה כי מדובר בנער בן 18, ואילו בעדותה שינתה את גרסתה וטענה כי מדובר בנער בן 14.

ב. במהלך עדותה של המתלוננת הוצגו לה תמונות של כלבים לזיהוי, אולם המתלוננת לא היתה יכולה לזהות את הכלב שתקף אותה, שכן לטענתה, כי היא זקוקה למשקפיים.

ג. בהודעה הראשונית לא ציינה המתלוננת כלל כי המקום צולם. התמונות הובאו למשטרה רק כעבור שלושה שבועות. התמונה ממנה עולה כי מדובר בחצרו של הנאשם ת/4, היא תמונה שצולמה מתוך רכב, בניגוד לגרסה של המתלוננת.

ד. במשטרה טענה המתלוננת כי צילמה את התמונות בעצמה, אולם בבית המשפט במהלך עדותה היא שינתה את גרסתה וטענה, כי בנה שהגיע כעבור כמה זמן הוא שצילם את התמונות.

ה. סתירות בעדות המתלוננת באשר למיקום התקיפה על גופה.

ו. המתלוננת פנתה לנאשם באמצעות עורך דינה, בדרישה לפיצוי כספי בגין הנשיכה, ולכן יש לה אינטרס בהפללתו, הגם שאיננה יודעת בוודאות מיהו הכלב שפגע בה.

9. יש ממש בטענת ההגנה, לגבי הקשיים האמורים לעיל העולים מעדותה של המתלוננת. עם זאת, לאחר שבחנתי את מכלול הראיות והקשיים, לא מצאתי כי הקשיים הללו מעוררים ספק של ממש. להלן תיבחנה כל אחת מהטענות:

10. **גיל הנער** בהודעה הראשונה שמסרה המתלוננת, היא ציינה כי דיברה עם הבן של בעל הבית, בלא לציין את גילו (נ/3 ש' 5). יצוין כי בהודעה נאמר שהנער נתן לה מספר טלפון של אביו (נ/3)

ש' 21), מספר שאין מחלוקת שהוא מספר הטלפון של הנאשם. אכן, בתחילת העימות ציינה המתלוננת שניגש אליה בחור בן 18 (ת/8 ש' 7), אולם מיד לאחר מכן בהמשך העימות היא תיקנה את עצמה, כי הוא היה: "**בן 15-16 לא יותר**" (ת/8 ש' 30). ניכר אפוא, כי אין סתירה מהותית בגרסתה של המתלוננת באשר לגילו של הנער. אפשר כי הגיל 18, המופיע במקום אחד בלבד בתחילת העימות, מהווה טעות דיבור או טעות הקלדה, כמו שאפשר שהיה אדם נוסף (שאולי ריתך במקום) וייתכן שהמתלוננת התבלבלה בין השניים.

11. בסופו של דבר, אין מחלוקת שלנאשם בן שהיה בעת האירוע בן 13 שנים. התיאור של המתלוננת, לפיו נער שנראה כבן 14-16 היה בחצר הנאשם, התנצל בפניה וקשר את הכלב, הוא תיאור זהה בהודעה, בעימות ובעדות בפני בית המשפט.

12. הסניגוריה טענה עוד, כי המתלוננת העידה, כי הבן עמד וריתך, כאשר מדובר בילד בן 13 שלא ריתך. עניין הריתוך עלה רק בעדות בבית המשפט, שלוש שנים לאחר מכן, ולא בהודעה או בעימות. אין מחלוקת כי באותו היום עבדו פועלים במקום, לקראת בר מצווה של הבן שהיתה אמורה להיערך באותו ערב, ויכול להיות שהמתלוננת התבלבלה בעניין זה. עם זאת, נער אשר התנצל בפניה על הנשיכה וקשר את הכלב, סביר שהוא יהיה בנו של הנאשם, שהיה בעת האירוע כבן 13 שנים, כאשר המתלוננת אמרה בעימות כי הוא בן 15-16 ובעדות כי הוא בן 14.

13. **העדר זיהוי בתמונות** באשר לזיהוי הכלב בתמונות, המתלוננת עצמה העידה, כי לא יכולה לזהות את הכלב שתקף אותה, אולם בעת האירוע, היא עקבה אחריו עד שנכנס לתוך החצר (ע' 10 ש' 27 עד ע' 11 ש' 3 לפרוט'). קישור זה בין הכלב שתקף אותה לחצרו של הנאשם, ולקשירת הכלב במקום, כאשר הנאשם זיהה כי זהו כלבו המצולם בת/5 והקשור במקום - די בו כדי ללמד על זיהוי הכלב התוקף, גם אם המתלוננת לא יכלה לזהותו בתמונות שהוצגו בפניה.

14. **סתירות בעניין הצילומים** עניין צילום התמונות ת/4 הוא אכן מטריד. בהודעה הראשונה של המתלוננת, היא לא ציינה כי צולמו תמונות כלשהן. בעימות שנערך באותו היום מול הנאשם לא ציינה המתלוננת כי צילמה את המקום. בסוף העימות אפילו אמרה המתלוננת: "**חבל שלא צילמתי**" (ת/8 ש' 63), אם כי ניתן לטעון מן ההקשר, שהיא התייחסה בכך לנוכחות הנאשם על טרקטור ליד הסוסים שבסמוך. **קשה להאמין שהיו בידי המתלוננת תמונות בהודעה הראשונה או בעימות, והיא לא הציגה אותן ולא פרטה כי ישנן תמונות כאלה.** רק ביום 3.8.15, שלושה שבועות לאחר האירוע, הגיעה המתלוננת למשטרה ומסרה לחוקרת אסנת מולא, כי צילמה את הכלב אחרי האירוע, לאחר שנקשר ומסרה את התמונות לחוקרת, כעולה מהמזכר ת/12, ומהודעתה השנייה של המתלוננת נ/4.

15. במסגרת הודעתה של המתלוננת נ/4, ציינה המתלוננת במפורש, כי היא אישית צילמה את התמונות, בזמן שהמתינה לבנה. בניגוד לכך, בעדותה בבית המשפט, ציינה המתלוננת שהבן שלה הוא שצילם את התמונות, כאשר הגיע למקום כעבור כמה דקות. לטענתה היא אפילו איננה יודעת לצלם בטלפון (ע' 11-12 לפרוט').

16. בעניין זה, יש לקבל את טענת ההגנה לסתירה משמעותית. בית המשפט שוכנע כי

התמונות לא צולמו על אתר, שאחרת סביר שהמתלוננת היתה מציגה אותן, או מפרטת שיש בידה תמונות כאלה, במהלך הודעתה או בעימות.

17. הבן אלירן לא הובא לעדות, ודבריו לחוקרת במזכר ת/11 מהווים עדות שמיעה.

נמצא אפוא, כי בניגוד למה שמסרה המתלוננת בהודעה השנייה נ/4, התמונות לא צולמו על ידה, ולטובת הנאשם, יש להביא בחשבון כי אפשר שהתמונות צולמו ע"י בנה של המתלוננת לא בעת האירוע ממש, אלא מאוחר יותר, וכנראה שאפילו המתלוננת ידעה על כך באיחור, שכן אחרת היתה מספרת שיש בידה תמונות.

18. האם עובדה זו מעוררת ספק סביר? המתלוננת העידה כי עקבה אחרי הכלב שתקף אותה, עד שנכנס לחצר כלשהיא ושם נקשר ע"י בנו של הנאשם. אין מחלוקת כי היתה זו חצרו של הנאשם, שכן מספר הטלפון של הנאשם נמסר לה על אתר. בנה של המתלוננת צילם לאחר מכן את הכלב הקשור, אותו כלב ואותו מקום שהמתלוננת ראתה מיד לאחר התקיפה. הנאשם זיהה כי זהו הכלב שלו.

19. ייתכן שהמתלוננת, כאשר נקראה על ידי החוקרת אסנת מולא להשלמת חקירה, לא היתה ערה לחשיבות לשאלה מי צילם את התמונות, אלא לעצם העובדה כי צולמו תמונות, אשר מחזקות את טענתה. יודגש בחקירה הנגדית הציגה הסניגורית למתלוננת תמונה של חצרו של הנאשם. המתלוננת זיהתה את המקום, ופרטה היכן עמדה כאשר המתינה לבנה שיגיע, היכן נקשר הכלב והיכן היה הטרקטור שעליו נהג הנאשם באותה עת. בנסיבות אלה, הסתירות בעדות המתלוננת בנוגע לזהות המצלם ובנוגע למועד הצילום - אינן מעוררות ספק בנכונות זיהוי הכלב.

20. **מיקום הפגיעה** באשר לטענה לסתירה אם הכלב נשך בישבן, בגב או במותן, הרי שלנוכח מקום הפגיעה, אין נפקא מינה לשוני בתיאור מקום הפגיעה. מהתיעוד הרפואי ת/6 עולה כי נמצאו פצעי שפשוף במותן ימין. התמונה ת/3 מתארת את מקום הפגיעה. הרופא דר' שוויקי העיד כי הוא רואה הרבה חבלות כתוצאה מנשיכת כלב, ובמקרים רבים לא ניתן לדעת בוודאות אם מדובר בשריטה מכלב או ממקור אחר (ע' 24-25 לפרוט'). עדותה של המתלוננת, יחד עם התיעוד הרפואי והתמונה, די בה כדי ללמד כי היא עברה תקיפה של כלב.

21. **דרישה לפיצוי כספי** הנאשם הפנה למסמך נ/6, המהווה דרישה שהפנה ב"כ המתלוננת לנאשם לפיצוי כספי. אכן יש להתייחס בזהירות לעדותה של מתלוננת, אשר במקביל באה בדרישות כספיות. עם זאת, לא ייתכן לטעון שבכל מקרה של דרישה כספית יש לדחות את עדות המתלוננת. דווקא המזכר ת/9 של השוטרת אסנת מולא, לפיו כאשר תחילה סברה המשטרה כי מדובר באדם אחר, הגיעה המתלוננת ומסרה שמדובר באדם אחר, מלמדת כי לא ביקשה להפליל סתם כך אדם כלשהוא.

גרסתו של הנאשם

22. הנאשם בהודעתו, אישר כי ברשותו כלב לברדור שחור. הוא גם אישר כי ימים ספורים לאחר האירוע הוא מסר את הכלב למחלקה הווטרינרית במועצה, על מנת שימסרו אותו לצבא. לדבריו עשה כן, כיוון שמאז שנפלה באזור רקטה במבצע "צוק איתן", הכלב התנהג בצורה מוזרה, החל להיעלם

ולכן הוחלט לקשור אותו (ת/1 ש' 29-33). לגבי יום האירוע עצמו, טען הנאשם, כי באותו מועד היה אירוע בר מצווה בערב לבנו ומהבוקר היו אנשים רבים בחצר. לדבריו הכלב היה קשור והוא הכחיש את המקרה.

23. **השיחה עם בן המתלוננת** בחקירתו הראשונה, רק כאשר הוטח בנאשם כי

המתלוננת מסרה את מספר הטלפון שלו, הוא נזכר לפתע: **"היה בחור שהגיע ואמר משהו על הכלב. אני כבר לא זוכר בדיוק. לא זוכר שהיתה איתו אישה. הוא דיבר ושאל אם הכלב קשור או לא קשור. אני הובלתי שולחנות על הטרקטור ואני בקושי שמעתי אותו בכלל. הוא דיבר עם אחד הפועלים שהיו בחצר. עכשיו אני זוכר סיטואציה כזאת. הוא ביקש את הטלפון שלי שאמרת, ואני מסרתי לו אותו..."** (ר' תיאור דומה גם בהודעה השניה ת/2 ש' 13).

24. בעדות בבית המשפט, אישר הנאשם כי ביום האירוע ניהל שיחה עם אותו אדם, כנראה

בנה של המתלוננת שהגיע כעבור כמה דקות, ששאל אותו אם הכלב קשור או לא, והוא מסר את מספר הטלפון שלו (ע' 29 ש' 11 לפרוט'; ע' 34 ש' 3 לפרוט'). הוא הכחיש כי המתלוננת עצמה דיברה איתו.

25. **התנהגות הכלב** במשטרה מסר הנאשם כי **"מאז שנפלה אצלנו רקטה בצוק**

איתן, הוא מתנהג בצורה מוזרה, הוא כל הזמן נעלם, ולכן החלטנו לקשור אותו..." (ת/1 ש' 32).

הנאשם אישר גם בעדות, כי בחודשים לפני האירוע, ההתנהגות של הכלב השתנתה, ומדי פעם הוא היה נעלם (ע' 30 ש' 17 - 22 לפרוט').

26. יצוין כי תיאור זה מחזק את גרסת המתלוננת, לפיה בנו של הנאשם אמר לה: **"שהכלב**

השתגע" (נ/3 ש' 5; ע' 8 ש' 1 לפרוט'). זהו תיאור בעל אופי ייחודי, התואם את גרסת הנאשם כי

הכלב התנהג באופן מוזר, כאשר המתלוננת לא היתה יכולה לדעת באותו שלב, כי הנאשם יודה שהכלב מתנהג באופן מוזר, וכי הנאשם לא יביא לעדות את בנו, שאמר לה שהכלב השתגע.

27. גם במשטרה וגם בעדות, ציין הנאשם כי בעקבות התנהגות מוזרה זו, הוחלט לקשור את

הכלב. אולם האם קשירה זו היתה תמידית ומנעה אפשרות כי הכלב ישתחרר ויתקוף? הנאשם אישר

בעדותו, שגם לאחר שהוא החל לקשור את הכלב, לדבריו בעקבות ההתנהגות המוזרה של הכלב, גם אז קרו מקרים שהכלב השתחרר מן החוט שלו (ע' 32 ש' 9 - 10 לפרוט').

28. **השערה או ודאות להיות הכלב קשור ברציפות** הנאשם נשאל בחקירתו במשטרה

מפורשות, אם הכלב היה קשור. בשתי הזדמנויות בהודעתו, הוא ציין כי הוא **מניח** שהכלב היה קשור: תחילה

הוא אמר: **"לפי מה שאני יודע הוא היה קשור כל היום"** (ת/1 ש' 66) ובהמשך **"לפי מיטב ידיעתי**

הכלב היה קשור" (ת/1 ש' 75). בניגוד לאמירות "הססניות" אלה בהודעות במשטרה, בעדותו של הנאשם

בבית המשפט, עלתה טענה לפיה בשעה 05:30 שהחל בעבודה ראה את הכלב קשור, ומידי פעם במשך כל

היום ראה שהוא עדין קשור (ע' 29 ש' 22 - 25 לפרוט'). אכן, כבר במהלך העימות ת/8, מסר הנאשם

כי כאשר התחיל לעבוד הכלב היה קשור וכי הבן של המתלוננת דיבר איתו, הוא הסתכל והכלב עדין היה

קשור (ת/8 ש' 19-20). עם זאת, בהודעה במשטרה עולה כי הנאשם רק משער שהכלב היה קשור כל

היום. לא סביר שגרסה חשובה כל כך, לא הוזכרה על ידי הנאשם בהודעה במשטרה.

29. **מסירת הכלב לאחר האירוע** אין מחלוקת כי יומיים לאחר האירוע, מסר הנאשם את הכלב. כאשר נשאל הנאשם לסיבה שבעטיה מסר את הכלב לאחר האירוע, הוא השיב כי הוא מסר את הכלב, כי הוא נעדר הרבה מהבית עקב מילואים ונסיעות לחו"ל, והדבר מקשה על הטיפול בכלב. הנאשם ניסה לנתק את אירוע המסירה מן הטענה כי הכלב נשך את המתלוננת. עם זאת, התנהגותו המוזרה של הכלב נמשכה חודשים ארוכים לפני האירוע. קרבת הזמנים בין האירוע הנתעב ומסירת הכלב, מדברת אפוא בעד עצמה.

30. **סיכום עדות הנאשם** בניגוד לטענות ב"כ המאשימה, לא התרשמתי כי הנאשם שיקר במפגיע. עם זאת, ממכלול עדותו של הנאשם עולה בבירור, כי עוד לפני האירוע היו בעיות שונות עם הכלב שהיה נעלם ושהיה משתולל. בעקבות זאת הוחלט לקשור את הכלב. עוד עולה, כי גם מעת שהכלב היה קשור, היו פעמים בהם הוא השתחרר. יתרה מכך, ברור שהנאשם לא ראה את הכלב באופן רציף באותו יום, כאשר המתלוננת העידה באופן ברור, כי עקבה אחרי הכלב שתקף אותה, עד לחצרו של הנאשם, שם קשר אותו נער שהתנצל בפניה.

העדר עדותו של הבן

31. לגרסתה של המתלוננת הן בחקירה במשטרה, הן בעימות והן בעדות בבית המשפט, מיד לאחר שעקבה אחר הכלב שנשך אותה עד לחצרו של הנאשם, הגיע נער למקום, התנצל בפניה, הסביר כי הכלב מתנהג באופן מוזר וקשר את הכלב. נער שנראה למתלוננת בגיל 14-16, אשר מתואר כי קושר את הכלב ומתנצל, חייב להיות בנו של הנאשם שחגג באותו יום בר מצווה.

32. **עדות בן נגד אביו** סעיף 3 לפקודת הראיות [נוסח חדש] תשל"א - 1971 (להלן: "**הפקודה**"), פקודה קובע כי ככלל, בן איננו כשיר להעיד כנגד הוריו. סעיף 5 לפקודה, מחריג את האיסור לגבי עבירות מסוימות, בהן גם עבירות של: "**חבלת גוף או אלימות או איום באחד מאלה**". הצדדים היו חלוקים אם חריגי סעיף 5 לפקודה חלים על העניין שבפנינו.

33. בעניין פלוני (ע"פ 7895/04 **פלוני נ' מדינת ישראל**, (02/08/2006)), פירט בית המשפט שלוש גישות לבחינת העניין: עבירה שבין יסודותיה מצוי יסוד של חבלת גוף או אלימות; עבירה שעל פי טיבה ומיונה מסווגים אותה ככזו; עבירה שביצועה בפועל היה כרוך בחבלת גוף או אלימות; צוין כי המגמה המסתמנת היא לראות את המבחן השני, משמע- המבחן המסווג את העבירה בהתאם לטיבה, כמבחן העולה בקנה אחד עם כוונת המחוקק (שם, פסקה 21 לפסה"ד).

34. בעניינו, אכן יש טענה כי נגרמה חבלת גוף למתלוננת. בהתאם למבחן השלישי, ניתן היה להעיד את הבן. ואולם, בהתאם לשני המבחנים הראשונים, העבירה של אי נקיטת זהירות בחיה, ודאי שאיננה מחייבת חבלה. ניתן להרשיע בעבירה זו, גם אם כלבו של הנאשם לא היה תוקף איש, שכן זו עבירה שמשמעותה התנהגות רשלנית שיש בה סיכון בכוח לגרימת חבלה, או העדר נקיטת אמצעי זהירות מפני סכנה מסתברת הכרוכה בכלב. נראה אפוא, כי העבירה איננה נכללת בחריגי הפקודה, ולא ניתן היה להעיד את הבן נגד אביו.

35. ואולם, העדר קבילות עדותו של הבן, איננה פוטרת את המשטרה מאיסוף מלוא הראיות. כאשר ישנה בתיק עדות יחידה של מתלוננת, אשר טוענת כי בנו של הנאשם ראה את הכלב משוחרר, התנצל וקשר אותו, ראוי היה כי המשטרה תחקור אותו, כדי לחזק או להפריך את עדות המתלוננת, אפילו אם לא ניתן היה להעידו בסופו של דבר.
36. בעניין אלחורטי (ע"פ 5386/05 **בילל אלחורטי נ' מדינת ישראל**, 8/05/2006), הדגיש בית המשפט, כי במדינת חוק, ראוי לדרוש כי ככל הניתן לא תונח אבן רלבנטית שאינה הפוכה. יהיו אפוא מקרים חריגים שבהם תהא נפקות למחדלים כאלה, הן בבחינה מדוקדקת במיוחד של הראיות שהוגשו, והן - במקרים קיצוניים - אף מעבר לכך, בהנחת הנחות לטובת הנאשם, שמא נגרם לו עוול.
37. המשטרה התרשלה אפוא, בכך שלא חקרה את בנו של הנאשם, על מנת לברר אם מחזק את עדותה של המתלוננת בעניין זה, או סותר את העדות. ואולם, התרשלות זו לא הביאה לעוות דין, שכן האיסור חל רק על התביעה והנאשם רשאי היה להביאו למתן עדות, כאמור בסעיף 6 לפקודה.
38. צפוי היה שהנאשם יביא לעדות את בנו, על מנת להפריך את גרסת המתלוננת, כאילו הבן התנצל וקשר את הכלב. יתרה מכך, לנוכח המחדל של המשטרה בהעדר חקירת הנער, היה מצבו של הנאשם טוב יותר, שכן לא נמסרה גרסה קודמת שניתן היה להציג לנער בחקירה הנגדית.
39. מדובר בעד חשוב ביותר, שכן פרט למתלוננת הוא האדם היחיד שראה את הכלב שהיא עקבה אחריו ונמלט לחצר הנאשם. אפילו בנה של המתלוננת הגיע רק כעבור דקות ספורות ואיננו יכול להעיד על נקודה זו.
40. עוד יצוין כי בהתאם להוראות סעיף 6 לפקודת הראיות, בניגוד למאשימה אשר מנועה מלהעיד בן כנגד אביו למעט בעבירות המפורטות בסעיף 5, הרי שנאשם איננו מנוע לעשות כן.
41. הימנעותו של הנאשם מלהביא לעדות את בנו, מחזקת את גרסת המתלוננת שנותרה בגפה לנוכח הימנעות זו (ר' למשל ע"א 10140/04 **עזבון המנוח יוסף רג'ה נ' דניאל דמרי**, 22/04/2007), פסקה 10 לפסה"ד; ע"פ 3156/10 **ולרי אדמוב נ' מדינת ישראל**, 16/10/2012); ע"פ 3948/03 **פלוני נ' מדינת ישראל**, 13/11/2006), פסקה 6 לפסה"ד).

סיכום עובדתי

42. המתלוננת העידה, כי עקבה אחרי הכלב התוקף, שנכנס לחצר של הנאשם, ובנו של הנאשם קשר אותו והתנצל בפניה. הנאשם לא הביא למתן עדות את הבן, כדי להפריך טענה זו. המתלוננת טענה כי מדובר בכלב המצולם בתמונה ת/5, והנאשם אישר כי זה כלבו. מעדותו של הנאשם עצמו עולה, כי לא ראה שהכלב קשור כל העת, אלא רק סבר כך. הכלב התנהג באופן מוזר בחודשים לפני האירוע. גם לאחר שהוחלט לקשור את הכלב, היו מקרים שהכלב השתחרר. ימים ספורים לאחר האירוע, החליט הנאשם למסור את הכלב. משילוב כל האמור לעיל, שוכנע בית המשפט מעבר לכל ספק סביר, כי הכלב של הנאשם, הוא הכלב שהסתובב באופן חופשי במושב ותקף את המתלוננת.

רכיבי העבירה

43. סעיף 338 (א) (6) לחוק העונשין תשל"ז 1977, קובע כעבירה אי נקיטת זהירות בחיה, בכך: **"העושה אחת מאלה בדרך נמהרת או רשלנית שיש בה כדי לסכן חיי אדם או לגרום לו חבלה... אינו נוקט אמצעי זהירות מפני סכנה מסתברת הכרוכה בחיה שבהחזקתו..."**.
44. האם די בכך שכלב הלבדור של הנאשם הסתובב חופשי וקפץ על המתלוננת, כדי ללמד על ביצוע העבירה? סעיף 11 לחוק להסדרת הפיקוח על כלבים, התשס"ג-2002 (להלן: **"החוק"**), קובע כי: **"...המחזיק בכלב לא יאפשר את יציאתו מתחומי חצריו (להלן - החצרים), אלא אם כן הכלב מוחזק בידי אדם המסוגל לשלוט בו, באמצעות רצועה שאת אורכה וטיבה יקבע השר..."**. נמצא אפוא, כי המחזיק קבע סטנדרט של זהירות לגבי אחזקת כלבים, שהנאשם לא עמד בו, שכן נקבע כי הכלב הסתובב במושב באר טוביה באופן חופשי ללא רצועה.
45. בעניין אבוקרט (ע"פ (מח' ב"ש) 17257-04-12 **יורם אבוקרט נ' מדינת ישראל** (06/06/2012)), נקבע כי בהתאם למילות הסעיף, גם אם נעברה עבירה לפי החוק להסדרת הפיקוח על כלבים, על המאשימה להצביע על כך שאובייקטיבית היתה סכנה מסתברת מאותה חיה ספציפית שהיתה מעורבת במעשה, וכי בנסיבות האובייקטיביות של המקרה לא ננקטו אמצעי זהירות נאותים. הכלים והאמצעים העומדים לרשותנו ליישום סעיף זה מתמקדים בטיבה של אותה חיה שהיתה מעורבת במעשה, ובהתנהגותו של בעל החיה (שם, פסקה 14 לפסה"ד, אם כי שם מדובר בכלב מסוג רוטוילר המוגדר בחוק כ"כלב מסוכן").
46. לעניין הציפיה מכלבת לברדור, עסקה הלכת שדלז (רע"פ 955/07 **ננסי שדלז נ' מדינת ישראל**, (20/02/2007)). שם נקבע, כי בחינת הרשלנות בהקשרו של סעיף 338 (א) (6) לחוק העונשין, כוללת דרישות של אחריות מושגית ולצידה אחריות קונקרטית, לפיה די ביצירת הסיכון כדי להביא להרשעה בה. הרשלנות הנדרשת היא - "רמת רשלנות ממוצעת" - גבוהה מהרשלנות האזרחית, ונמוכה מהרשלנות לפי פקודת הכלבת.
47. בעניינו, הוכח שהנאשם עבר על הוראות סעיף 11 לחוק הסדרת הפיקוח על כלבים. גם הנאשם הודה כי התנהגותו של הכלב היתה מוזרה לפני האירוע, כאשר גם בנו אמר למתלוננת כי הוא "השתגע". יתרה מכך, הוכח כי הכלב השתחרר בעבר מן הקשירה, כך שהיה על הנאשם לוודא היטב שלא ישתחרר פעם נוספת.
48. נמצא אפוא, כי למרות שמדובר בכלב לברדור, שאינו מוגדר בחוק ככלב מסוכן, הרי שבמקרה הקונקרטי של כלבו של הנאשם, לנוכח התנהגותו המוזרה בעבר, מעבר לעצם הפרת החובה החוקית, ע"י שחרור הכלב ללא רצועה, קמה גם עבירת הרשלנות.
49. **אשר על כן, הנאשם מורשע בעבירה המיוחסת לו בכתב האישום של אי נקיטת זהירות בחיה בניגוד לסעיף 338 (א) (6) לחוק העונשין תשל"ז - 1977.**

ניתן היום, כ"ד אייר תשע"ח, 09 מאי 2018 במעמד הצדדים.